

Fuck Machine
& andere verhalen van
alledaagse waanzin

Charles Bukowski

Fuck Machine

*& andere verhalen van
alledaagse waanzin*

VERTAALD UIT HET AMERIKAANS
DOOR SUSAN JANSSEN

MET EEN VOORWOORD VAN
JANNEKE VAN DER HORST

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

De verzameling verhalen in deze bundel is een selectie uit *Erections, Ejaculations, Exhibitions, and General Tales of Ordinary Madness*. In 1983 werden deze verhalen in twee afzonderlijke delen heruitgegeven: *Tales of Ordinary Madness* en *The Most Beautiful Woman in Town*.

Oorspronkelijke titel: *Erections, Ejaculations, Exhibitions, and General Tales of Ordinary Madness*

Oorspronkelijk uitgegeven door: City Lights Publishers, 1972

© Charles Bukowski, 1972

© Vertaling uit het Amerikaans: Susan Janssen, 1980
(geheel herzien 2014)

© Voorwoord: Janneke van der Horst, 2014

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Omslagontwerp: Dog and Pony

Auteursfoto: Mark Hanauer

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1977 5

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

ISBN 978 90 488 1978 2

AAN LINDA KING
die het me bracht
en die het weer weg zal nemen

INHOUD

Voorwoord: Janneke van der Horst	9
De Fuck Machine	13
Kid Stardust in de ring van het slachthuis	29
3 kippen	37
Geboorte, leven en dood van een undergroundkrant	51
De moord op Ramon Vasquez	79
Twaalf vliegende apen die niet behoorlijk willen copuleren	92
Dag Watson	100
De parende zeemeermin van Venice, Californië	107
De dag dat we het over James Thurber hadden	116
Taferelen uit de bajas	127
Mijn moeder met d'r dikke reet	133
Leven en dood op de liefdadigheidsafdeling	140
Een vriend om mee door te zakken	153
De smeerlap	163
Graag of niet	171
Gekkenafdeling even ten oosten van Hollywood	180
De goudzoekers	198
Politiek is zoiets als een kat in z'n reet proberen te naaien	206
Verkrachting! Verkrachting!	212
Een regen van vrouwen	219
Dierencrackers in mijn soep	227
Hereniging	245
Bloemenpaard	252
De deken	260

Vangnet
Janneke van der Horst

Als je uit een middenklassegezin komt, zoals ik, zo'n gezin waar je de waarde van geld leert kennen maar niet de smaak van honger, dan verlang je al jong naar iets anders. Zeker als je opgroeit in een van de weinige middenklassegezinnen in een dorp met de hoogste huizenprijs van het land. Want zo'n middenklassejeugd is misschien een perfecte basis voor het leven zelf maar niet voor het leven waar je naar verlangt. Je wil iets heftigers. Dramatischer. Zonder die lucht van gekookte aardappelen.

Voor je gevoel zijn er slechts twee manieren om te leven: met heel veel (oud) geld of met heel weinig geld. En in beide gevallen met veel drank en veel gedoe. Daarom zwijmel je weg bij de boeken van Scott Fitzgerald. Waar geld is en klasse. En bedrog. Bij verhalen over privéscholen en Ivy League-universiteiten. Maar omdat je die wereld nooit zal leren kennen – nooit écht, niet van huis uit – zoek je het daarna in de wereld onder je. Al ga je niet te diep natuurlijk. Omdat je bang bent. Bang dat je daar niet geschikt voor bent. Bang voor de gorigheid en die oorlog van allen tegen allen zoals je je het leven op de bodem voorstelt. En vooral bang ook dat als je echt ver naar beneden afdaalt, je niet meer terug kan naar boven.

Bukowski, want om hem gaat het tenslotte, leerde ik pas kennen toen ik al in de twintig was. En toen ik hem las wou ik dat ik hem eerder had gekend. Maar op de middelbare school was het niet de bedoeling dat wij hem lezen, want zijn naam kwam niet één keer op de leeslijst voor. Wel *Rebecca* van Daphne du

Maurier. Dat lezen we klassikaal, om beurten, monotoon en in belabberd Engels met een lerares die ons geduldig bleef corrigeren. Voor mijn gevoel deden we er tien jaar over. Hoeveel meer plezier hadden we beleefd aan een boek als *Postkantoor*, denk ik nu. Maar welke lerares op een keurige school in het Gooi durfde dat aan?

Als ik Bukowski lees, voel ik me niet geïnspireerd als schrijver, zoals anderen. Ik ben oud genoeg om te weten dat ik nu eenmaal een veel te brave middenklasser ben om zulke verhalen te schrijven. En veel te laf ook. Rauwe seks en schijten. Dat zijn onderwerpen die ik liever vermijd.

Ik heb ook nooit het idee gehad dat ik mijn *soulmate* in Bukowski heb gevonden zoals ik keurige jonge schrijvers weleens hoor beweren. Waarschijnlijk vooral omdat ze ook weleens lam zijn en ook altijd alleen de lelijke vrouwen mee naar bed krijgen. Ik heb geen enkel verlangen een avond met Bukowski door te brengen. Dat lijkt me strontvervelend. Minder vervelend waarschijnlijk dan een avond met de macrobioot Salinger, maar nog steeds erg vervelend. En ik heb ook geen behoefte om ook kutbaantjes te nemen om me een beetje verbonden te voelen met Bukowski en om die ervaringen met half simpele collega's later te kunnen gebruiken voor 'de literatuur'.

Bukowski geeft vooral hoop voor het leven. Dat zijn wereld de wereld zou zijn als alles in mijn leven zou mislukken gaf me een soort rust. De nachten in Amsterdam zijn kouder dan in Los Angeles maar als zijn leven het laagste van het laagste was, als dat de goot was, dan viel het misschien nog wel mee.

Bukowski is een vangnet. Een vangnet dat de meeste van mijn vriendinnen niet nodig hebben. Zij zullen nooit in de goot belanden en hebben daar ook geen angsten voor. Daarvoor is er te veel geld in de familie en bij vrienden van de familie. Ik heb ze

daarom nooit aangeraden Bukowski te lezen. Ik denk niet dat ze me dankbaar zouden zijn wanneer ze het verhaal lezen over een man die een meisje van een jaar of zeven van beneden openscheurt als hij haar verkracht.

Ik heb ook werkelijk geen idee of er veel vrouwen zijn die van hem houden en dat interesseert me ook niets. Met vriendinnen praat ik niet over literatuur. Van mijn vriendinnen kan ik heel andere dingen leren. Zij weten hoe het leven werkt, weten in welk restaurant je moet eten, hoe je online kleren bij de H&M kan bestellen met korting en hoe je je moet gedragen op een babyshower. En ze helpen me er weer bovenop als het is misgegaan.

Dat er weinig vrouwen zijn die Bukowski lezen leerde ik eigenlijk van mannen. Mannen aan wie ik om wat voor reden dan ook iets over Bukowski vertel, vinden dat altijd tof. Net zoals ze blij zijn als ze erachter komen dat ik van voetbal houd en van seksistische grappen. Omdat ze denken dat ze iemand hebben gevonden die *one of the guys* is. Maar dan met borsten en haar dat naar appels ruikt. Maar helaas voor hen, het zegt allemaal niks. Vrouwen die van dat soort zaken houden, blijven vrouwen, met hun hysterische buien en onredelijkheden. Zoals mannen die van mode of poëzie houden even grote klootzakken en minstens even goor zijn als de rest.

Mensen, mannen dus meestal, die Bukowski graag lezen, houden vaak van zijn pure, rauwe stijl. 'Dit is echt,' zeggen ze dan. Sommigen vinden hem seksistisch. Sommigen juist niet. Sommigen vinden hem hilarisch, anderen juist droevig of een combinatie daarvan. En er zijn nog altijd een hoop mensen die vinden dat hij niet kan schrijven en zijn verhalen nergens over gaan. Ik vind het allemaal prima. Ik weet alleen dat ik hem goed vind. Dat ik iedereen die denkt hard te mislukken, zal aanraden hem te lezen. Ik ben geen Freud-fan, maar volgens Freud heeft

bijna iedereen een stiekeme *death wish*, de wil om zichzelf te vernietigen. En iedereen die dat herkent zou Bukowski moeten lezen. Als je met hem op de bodem bent geweest ben je daarna niet meer zo bang voor de bodem. En dus ook niet voor het leven dat je leidt.

Dat is een stuk rustiger aardappels schillen.

DE FUCK MACHINE

Het was een bloedhete avond in Tony's bar. Aan neuken dacht je niet eens, alleen aan koud bier. Tony roetsjte er twee naar mij en Indianen-Mike, en Mike had het geld al op de tapkast liggen. Ik liet hem het eerste rondje betalen. Tony sloeg het bedrag aan, verveeld, keek rond – nog 5 of zes anderen die in hun glas bier staarden. Kalfskoppen. Dus kwam Tony naar ons toe.

‘Nog iets nieuws te melden, Tony?’ vroeg ik.

‘Ah, shit,’ zei Tony.

‘Da's niets nieuws.’

‘Shit,’ zei Tony.

‘Ah, shit,’ zei Indianen-Mike.

We namen een slok van ons bier.

‘Wat vind je van de maan?’ vroeg ik Tony.

‘Shit,’ zei Tony.

‘Ja,’ zei Indianen-Mike, ‘als een gozer hier op aarde 'n klootzak is, dan is ie ook 'n klootzak op de maan. 't Maakt geen zak uit.’

‘Ze zeggen dat er waarschijnlijk geen leven op Mars is,’ zei ik.

‘Nou en?’ vroeg Tony.

‘O, shit,’ zei ik. ‘Nog 2 bier.’

Tony roetsjte ze naar ons toe, kwam toen zijn geld halen. Sloeg het bedrag aan. Liep terug. ‘Shit, 't is heet. Ik wou dat ik dooier dan een gebruikte Kotex was.’

‘Waar gaan mensen naartoe als ze doodgaan, Tony?’

‘Shit. Wat maakt het uit.’

‘Geloof je dan niet in de onsterfelijke Menselijke Geest?’

‘Wat 'n lulkoek!’

‘En Che dan? Of Jeanne d’Arc? Billy the Kid? Wat zeg je dan van die?’

‘Lulkoek!’

We dronken ons bier en dachten erover na.

‘Moet je horen,’ zei ik, ‘ik moet even pissen.’

Ik liep naar de plee achter, en zoals gewoonlijk was Petey de Uil daar.

Ik haalde ’m tevoorschijn en begon te pissen.

‘Nou, jij hebt ook ’n klein pikkie, zeg,’ zei hij.

‘Wanneer ik pis of mediteer, ja. Maar ik ben wat je noemt ’t superstretch type. Wanneer ik klaar ben om erop los te gaan, dan komen er voor elke centimeter die ik nu heb zo’n vijf bij.’

‘Da’s mooi, als je tenminste niet staat te liegen. Want ik zie nu niet meer dan vijf centimeter.’

‘Ik laat alleen de eikel zien.’

‘Je krijgt een dollar van me als ik je lul mag pijpen.’

‘Da’s ook niet veel.’

‘Je laat meer dan alleen je eikel zien. Je laat elk piezeltje pik dat je in huis hebt zien.’

‘Krijg de kolere, Pete.’

‘Wanneer je door je biergeld heen bent, kom je wel weer terug.’

Ik liep de bar weer in.

‘Nog twee bier,’ bestelde ik.

Tony deed al z’n gebruikelijke handelingen. Kwam naar ons toe.

’t Is zo verrekte heet. Ik geloof dat ik gek word,’ zei hij.

‘Nee, ’t is alleen dat je door de hitte beseft wat je ware ik is,’ zei ik tegen Tony.

‘Wacht ’s effe! Wil je beweren dat ik niet goed snik ben?’

‘Dat zijn de meesten van ons. Maar ’t wordt geheimgehouden.’

‘Oké, laten we zeggen dat jouw gelul echt waar is, hoeveel lo-

pen er dan hier op aarde rond die bij hun volle verstand zijn?
Bestaan die eigenlijk wel?’

‘Een paar.’

‘Hoeveel?’

‘Uit al die miljarden?’

‘Ja. Ja.’

‘Nou, een stuk of 5, 6 zou ik zeggen.’

‘5 of 6?’ zei Indianen-Mike. ‘Lik me reet, morgen brengen!’

‘Luister eens,’ zei Tony, ‘hoe *weet* je eigenlijk dat ik niet goed snik ben? Hoe komen we ermee weg?’

‘Nou, omdat we allemaal krankzinnig zijn, zijn ze maar met z’n weinigen om toezicht op ons te houden, en zodoende laten ze ons gewoon krankzinnig rondlopen. Meer kunnen ze niet doen momenteel. Ik heb nog ’n tijd gedacht dat ze misschien ergens een plek om te wonen in de ruimte zouden zoeken, terwijl ze ons intussen kapotmaken. Maar nu weet ik dat de krankzinnigen ook de controle over de ruimte hebben.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat ze een Amerikaanse vlag op de maan gepoot hebben.’

‘En als de Russen nou ’s een Russische vlag op de maan gepoot hadden?’

‘Komt op hetzelfde neer,’ zei ik.

‘Dus je bent onpartijdig?’ vroeg Tony.

‘Ik sta neutraal tegenover alle graden van waanzin.’

We hielden op met praten. Dronken verder. Tony ook. Die begon zichzelf scotch met sodawater in te schenken. *Hij* wel. Het was zijn zaak.

‘Jezus, wat is ’t heet,’ zei Tony.

‘Shit, ja,’ zei Indianen-Mike.

Toen sloeg Tony aan het praten. ‘Waanzin,’ zei hij, ‘weet je, op dit *exacte* moment is er iets heel waanzinnigs gaande!’

‘Vertel mij wat,’ zei ik.

‘Nee, nee, nee... ik bedoel HIER in mijn zaak.’

‘O ja?’

‘Ja. En ’t is zo bizar dat ik er soms helemaal eng van word.’

‘Vertel op, Tony,’ zei ik. Ik was er altijd voor te vinden om iemand anders z’n gelul in de ruimte aan te horen.

Tony boog zich over de tapkast naar ons toe. ‘Ik ken een gozer die een neukmachine heeft. Geen maffe nonsens zoals je in advertenties in seksblaadjes ziet staan. Warmwaterkruiken met vervangbare cornedbeefkutten, al dat soort ongein. Nee, deze gozer heeft zo’n ding echt in elkaar gezet. Een Duitse geleerde. We kregen ’m te pakken, ik bedoel onze regering deed dat, net voor hij in handen van de Russen viel. Maar, mondje dicht, hè.’

‘Tuurlijk, Tony, tuurlijk...’

‘Von Brashlitz. Onze regering probeerde ’m voor de RUIMTE-VAART warm te maken. Maar niks daarvan. Een briljante ouwe snuiter, maar hij had nou eenmaal die FUCK MACHINE in z’n kop gekregen. Tegelijkertijd denkt ie dat hij een soort van kunstenaar is, soms noemt hij zichzelf Michelangelo... Ze stelden ’m op vervroegd pensioen. Hij kreeg \$500 per maand, net genoeg om z’n hoofd boven water te houden en niet in een gekkenhuis te belanden. Ze hielden ’m een tijdje in de gaten, toen ging het hun vervelen of ze vergaten hem gewoon. Maar ze bleven die cheques opsturen, en af en toe kwam er een geheim agent langs om een praatje met ’m te maken, tien of twintig minuten per maand, die daarna in z’n rapport schreef dat Von Brashlitz nog steeds geschift was. Dus zwierf hij gewoon rond van stad naar stad, een grote rooie hutkoffer achter zich aan zeulend. Uiteindelijk stapt hij op een avond hier binnen en zet het op ’n zuipen. Hij vertelt me dat hij gewoon een vermoeide ouwe man is, dat hij om een rustige plek verlegen zit waar hij z’n research kan doen. Ik bleef ’m afpoeieren. Er komen hier een hoop mafketels binnenlopen, weet je.’

‘Ja,’ zei ik.

‘Hij bleef maar doorzuipen en werd steeds zatter, en toen

man, toen vertelde hij me het hele verhaal. Hij had een mechanische vrouw ontworpen die een man een betere beurt kon geven dan welke door de eeuwen heen geschapen vrouw dan ook! Plus geen Kotex, geen gezeik, geen gekift!’

‘Zo’n vrouw,’ zei ik, ‘daar ben ik m’n hele leven al naar op zoek.’

Tony lachte. ‘Welke man niet. Ik dacht dat ie gek was, natuurlijk, totdat ik op een avond na sluitingstijd met hem naar zijn pension ging en hij de FUCK MACHINE uit die rooie hutkoffer tevoorschijn haalde.’

‘En?’

‘Het was alsof je naar de hemel gaat voor je sterft.’

‘Laat me naar de rest raden,’ zei ik.

‘Nou, raad dan.’

‘Von Brashlitz en zijn FUCK MACHINE zijn op dit moment hierboven in jouw flat.’

‘Mmm-mmm,’ knikte Tony.

‘Wat kost ’t?’

‘Twintig dollar per ritje.’

‘20 dollar om met een machine te neuken?’

‘Hij heeft wat of wie ons ook gemaakt mag hebben overtroffen. Je zult wel zien.’

‘Petey de Uil pijpt me voor een dollar.’

‘Petey de Uil is oké, maar een uitvinding waar de goden niet aan kunnen tippen is ie zeker niet.’

Ik schoof hem mijn briefje van twintig toe.

‘Als dit de een of andere heet-weer-grap van je is, dan ben je je beste klant kwijt, Tony, daar kun je van op aan.’

‘Zoals je zelf al zei, we zijn toch allemaal gek. Je moet ’t zelf maar weten.’

‘Goed dan,’ zei ik.

‘Goed dan,’ zei Indianen-Mike, ‘en hier is mijn 20 dollar.’

‘Begrijp me goed, ik krijg maar 50 procent. De rest gaat naar

Von Brashlitz. 500 dollar pensioen is niks met inflatie en belastingen en zo, en Von Brashlitz drinkt schnaps als water.'

'Nou, kom op,' zei ik, 'je hebt je 40 dollar. Waar is die onsterfelijke FUCK MACHINE?'

Tony klapte een gedeelte van de tapkast omhoog en zei: 'Kom maar hierlangs. Neem de trap daar achterin. Loop die op. Klop aan en zeg: "Tony heeft ons gestuurd".'

'Heeft de deur nog een nummer?'

'Deur nummer 69.'

'O, godverdomme, ja,' zei ik, 'wat nog meer?'

'O, godverdomme, ja,' zei Tony, 'hou je lef en je lul maar gereed.'

We kwamen bij de trap. Liepen naar boven. 'Tony is tot alles in staat om een grap uit te halen,' zei ik.

We liepen door een gang. Daar was ie dan: deur nummer 69.

Ik klopte aan: 'Tony heeft ons gestuurd.'

'Ah, kom toch binnen, mijne heren!'

Daar stond hij, een ouwe zonderlinge geilaard, met een glas schnaps in zijn hand en een bril met loeidikke glazen op zijn neus. Precies zoals in die films van vroeger. Hij leek bezoek te hebben, een jong ding, bijna te jong. Ze zag er broos en tegelijk ook sterk uit.

Ze sloeg haar benen over elkaar en spreidde de hele handel tentoon: nylon knieën, nylon dijen, en dat kleine stukje waar de lange nylons ophielden en net een streepje naakt vlees begon. Ze was één en al kont en borsten, nylon benen, helderblauwe lachende ogen...

'Heren – mijn dochter, Tanya...'

'Wát?'

'Ah ja, ik weet 't, ik ben zo... oud... maar zoals de mythe van de zwarte man met de eeuwig reusachtige pik, zo is er ook de mythe van vieze ouwe Duitsers die nooit ophouden met neuken. U mag geloven wat u wilt. Dit is, hoe dan ook, mijn dochter Tanya...'

‘Hallo, jongens,’ lachte ze.

Toen keken we allemaal naar een deur met daarop een bordje:

BERGRUIMTE FUCK MACHINE.

Hij dronk zijn glas schnaps leeg.

‘Also jongens... jullie zijn dus gekomen voor ’t beste potje NEUKEN ooit, ja?’

‘Paps!’ zei Tanya, ‘moet je dan echt altijd zo *grof* zijn?’

Tanya sloeg haar benen weer over elkaar, hoger deze keer, en ik kwam bijna klaar.

De professor nam nog een schnaps die hij in één teug opdronk, stond toen op en liep naar de deur waarop BERGRUIMTE FUCK MACHINE stond. Hij draaide zich om, glimlachte tegen ons en deed de deur heel langzaam open. Hij ging naar binnen en kwam toen tevoorschijn, een ding voor zich uit rolend dat lag op wat eruitzag als een ziekenhuisbed op wielen.

Het was NAAKT, een klomp metaal.

De professor rolde het verdomde ding tot vlak voor onze neus en begon een of ander smerig liedje te zingen, waarschijnlijk iets Duits.

Een klomp metaal met een gat in het midden. De professor had een oliespuitje in zijn hand, stak het in het gat, en begon een flinke hoeveelheid olie erin te gieten, waarbij hij dat idiote Duitse liedje neuriede.

Hij bleef er maar olie in gieten, keek even achterom over zijn schouder en zei: ‘Mooi, ja?’ en ging toen weer verder met olie erin spuiten.

Indianen-Mike keek me aan, probeerde te lachen, en zei: ‘Godskolere... we hebben ons weer laten belazeren!’

‘Ja,’ zei ik, ‘t lijkt wel alsof ik in geen 5 jaar geneukt heb, maar ik ga echt niet m’n lul in die homp hard lood steken!’

Von Brashlitz lachte. Hij liep naar zijn drankkastje, vond nog een fles schnaps, schonk een fikse bel in en ging tegenover ons zitten.

‘Toen wij in Duitsland beseften dat de oorlog verloren was, en dat het net steeds strakker gespannen werd – tot aan de beslissende slag om Berlijn – begrepen we dat de oorlog een nieuwe wending had genomen: de echte oorlog werd toen wie het grootste aantal Duitse geleerden te pakken zou krijgen. Rusland of Amerika – wie het grootste aantal Duitse geleerden inpikte, die zou het eerst op de maan landen, het eerst naar Mars vliegen... *God weet waar* het eerst zijn. Goed, wat precies de uitkomst was weet ik niet... in getallen of in wetenschappelijk denkvermogen uitgedrukt. Ik weet alleen dat het in mijn geval de Amerikanen waren die me het eerst te pakken kregen, me beetpakten, me in een auto wegvoerden, me een borrel gaven, pistolen tegen mijn slapen duwden, me van alles beloofden, en als gekken op me inpraatten. Ik ondertekende alles...’

‘Oké, oké,’ zei ik, ‘dat was wel genoeg geschiedenis. Maar ik ga nog steeds niet mijn pik, mijn arme kleine pikkie, in dat brok plaatijzer, of wat het dan ook mag zijn, steken! Hitler moet echt ’n krankzinnige zijn geweest om jou te hebben vertroeteld. Ik wou dat de Russen die reet van je het eerst te pakken hadden gekregen! Ik wil m’n poen terug!’

Von Brashlitz lachte. ‘Hiiiiiiiihihi...’ t is maar een grapje van me. Hiiiiiiiihi!’

Hij schoof de klomp metaal weer terug in de kast. Smeet de deur dicht. ‘O, hiiiihi!’ en nam nog wat schnaps.

Von B. schonk er weer een in. Hij raakte ’m behoorlijk. ‘Mijne heren, ik ben een kunstenaar *en* een uitvinder! Mijn FUCK MACHINE is in werkelijkheid mijn dochter, Tanya...’

‘Weer één van je grapjes, Herr Von?’ vroeg ik.

‘Niks grapjes! Tanya! Ga ’s bij die meneer op schoot zitten!’

Tanya lachte, stond op, kwam naar mij toe en ging bij me op schoot zitten. Een FUCK MACHINE? Ik kon het niet geloven! Haar huid voelde aan als huid, en haar tong had niets mechanisch toen die zich in mijn mond naar binnen werkte en we el-